

De mijnenruimers uit het kamp waren vrij jonge mensen. Ze stapten soms opgeruimd en zingend op de tram of in de auto. Samen met een korporaal moest ik een keer als bewaking van de mijn-nenploeg naar een mijnenveld. Ze hadden juist de dag daarvoor een ernstig ongeval gehad. Daarom werd er van hen geen prestatie verwacht, die dag is er geen mijn geruimd. Wel werden met een smalspoor, reeds geruimde mijnen vanaf het strand bij laag water zover mogelijk in zee gereden, en dan bij hoog water gesprongen. En verder deden ze nog wat gevaarlijke spelletjes met panzerfausten e.d. Alles onder verantwoordelijkheid van een Nederlandse militaire deskundige.

Maar die spelletjes werden plotseling onderbroken door een explosie dicht bij ons in het duingebied waar Duitse mijnenruimers bezig waren. Wij zijn daar met onze ploeg naar toe gegaan. Zij hadden verschillende licht gewonden, en een zwaar gewonde. Ze werden bewaakt door Joodse militairen van de Jewish Brigade van het Engelse leger.

Die reageerden wat onderkoeld op onze komst, maar vonden het goed dat wij ons ermee bemoeiden. Onder de groep Duitsers was ook een verpleger met verbandmiddelen e.d. al bezig met de zwaargewonde, die nog wel bij kennis was. Toen de verpleger een injectiespuit klaar maakte, riep hij "Otto, Otto, keine spritze" Hij dacht dat de verpleger hem uit zijn lijden wilde verlossen. Het viel mij op hoe gedisciplineerd de Duitsers zich gedroegen. De verpleger ging ook na wie er dezelfde bloedgroep hadden. Er werd toen besloten om op het dagkamp van de Duitsers hulp en transport te vragen. Dat kamp lag een paar kilometer verder richting België. Daar werd een Duitser voor aangewezen, en mijn korporaal belastte mij met de bewaking van die gevangene.

En zo gingen we samen op weg door het duingebied. Begon mij daar die Duitser te mopperen dat zij als krijgsgevangenen dit gevaarlijke werk moesten doen, en dat dit in strijd was met internationale regels. En hij had nog gelijk ook. Maar op mij kwam dat toen slecht over. Zo kort na de oorlog, na al die gruwelen die de Duitsers op hun geweten hadden. Mijn antwoord was toen kort en bondig: "Jullie hebben de mijnen gelegd, nu moeten jullie ze ook opruimen". "Mijn" Duitser heeft toen op het kamp de hulpdienst gewaarschuwd, en is daar gebleven, en ik ging weer terug.

Hoeveel mensen er in Zeeuws Vlaanderen zijn omgekomen bij het ruimen is mij niet bekend. Wel is bekend dat de Duitse krijgsgevangenen in Nederland 200 man verloren hebben. Verder heb ik gevonden dat er in Zeeuws Vlaanderen 25 burgers en 50 politieke gevangenen hebben gewerkt aan het ruimen van mijnen. Zij hebben, samen met de Duitsers daar 29.137 stuks mijnen geruimd. Petje Af. Ook de mijnen op Walcheren zijn door de Duitsers geruimd, en dat waren er ook veel. Bij ons boerderijtje op West-Souburg lagen de mijnen tot kort bij de stoep van het huis.

Bron: website Ad Arendse 'Verhalen van vroeger'